

Історія села Довговоля

Довговоля – село

Територія населеного пункту. 2,25км.

Центр сільської ради знаходиться за 5 км від районного центру – Володимирець, до залізничної станції Рафалівка – 15км.

Постійне населення ,яке проживає в населеному пункті 2007 чоловік, 506 дворів.

За свідченням українського історика І.Барановського. село Довговоля виникло у 1629 році. Належало воно до Рафалівського повіту Волинського Воеводства речі Посполитої.

Швидко минули волі , селяни знову були змушені відбувати три дні панщини. Платити податок грішми.

Територія Західної Волині відійшла до Російської імперії після другого та третього поділів речі Посполитої у 1793-1795рр. коли вона була включена до складу Ізяславського ,а пізніше волинської губернії.

Ця подія не змінила тяжкого становища селян. Медичне обслуговування було на низькому рівні. Лікар був тільки у Володимирці і його послуги коштували дуже дорого. Єдиним промисловим підприємством був млин.

Невпізнанно змінилося село за часів столипінського реформи 1905 року, коли його жителів розселяли по хуторах Осовик,Бір,Рови,Дятина,Токи,Лжахів. Найбільша їх частина в пошуках кращої долі влаштувалась на роботу у міста і села Волині. Світова війна і революція стали тяжким лихоліттям для нашого краю. А в 1920 році на Західну Україну прийшли білополяки Юзефа Пілсудського, які поновили старі польські порядки. Справжніми господарями стали поляки, чехи , німці. Всі найкращі землі ,ліси,луки,належали їм,а за користування іншими «гіршими угіддями» українці платили великі гроші.

20 вересня 1939 року згідно таємного пакту Молотова- Рібентропа Західна Україна перейшла до складу Радянського Союзу. Невдовзі прийшов тяжкий 1941 рік. 22 червня 1941 року територія нашого краю перетворилася у фронтову смугу на якій точились тяжкі бої. 3 липня 1941 року в село Довговоля ввійшли німці. Прихід німецько- фашистських загарбників супроводжувався розстрілами і репресіями. У вересні 1942 року фашисти розстріляли в урочищі Дубина 18 євреїв жителів села Довговоля. За часи фашистської окупації в Німеччину було вивезено 38 юнаків і дівчат. Незважаючи на репресії німецьких окупаційних властей, рух опору весь час наростав. 1 січня 1944 року частинами 1-го Українського фронту село Довговоля було звільнено від фашистів.

На фронтах ВВВ воювало 104 жителі села Довговоля,з них 43 нагороджено 49 загинуло.

В 1949 році було створено Раду депутатів трудящих. Першим головою сільської Ради був Логацький Яків Іванович. У вересні 1949 року в селі Довговоля був створений колгосп ім..Карла

Маркса, першим головою був Козодой Антон. 28 грудня 1993р. колгосп був реорганізований в СВК «Дружба».

Українська православна церква Московського Патріархату «УПЦ» засновано в селі Довговоля 25 квітня 1995 року. Перше богослужіння відбулося 7 вересня 1997 року. Перший настоятель УПЦ «м» Мельничук Сергій Петрович.

Церква християн віри Євангельської «ХВЕ» заснована 8 січня 1932 року. Першим пресвітером був Моніч Калістрат. 1 січня 1996 року відбулося урочисте служіння з нагоди відкриття нового приміщення.

Сільський клуб був збудований у 1951 році. З 1968 року паралельно тут працював кінотеатр «Супутник» до 1990 року. Першим завклубом був Сяський С. У 2003 році заклад реконструйовано.

Фельдшерсько – акушерський пункт «ФАП» побудований відразу у повоєнні роки. Першою завідуючою була Донець Галина Семенівна. Нове приміщення Фельдшерсько-акушерського пункту було побудоване у 1988 році(у 2012 році було перейменовано в).

За спогадами старожилів школа в селі Довговоля почала працювати у 1903-1904 році, ці дані підтверджуються архівними документами м. Луцьк. Перше приміщення було збудоване на тому місці, де в даний час знаходиться дім молитви. Оскільки західна Волинь в цей час належала до Російської імперії, навчання проводилось російською мовою. З 1920 по 1939 рік коли Волинь підпорядковувалась речі Посполитій школа продовжила своє існування. Викладання дисциплін велось польською мовою, вчителями в цій школі було подружжя Змисловські. Цілих 6 років освіти як такої в селі не існувало і навчання дітей відновилося лише у 1945 році. Не в одній дядьковій хаті навчали грамоті учнів ,поки в 1961 році не побудували школи ,що знаходиться по вулиці Ленінській. У 1968 році школа набула статусу середньої. У 1983 році було збудовано пришкольній інтернат, який у 1993 році був реконструйований під школу. У 1997 році було реконструйовано під школу дитячий садочок.

Легенди про походження назви села Довговоля

Першою ознакою будь якого населеного пункту є його назва. Щоб з'ясувати походження назви села Довговоля слід заглянути у глибоку історію краю.

Село Довговоля належало польському пану Яну Кедровичу. Колись воно було розташоване коло теперішньої шосейної дороги, що веде на станцію Рафалівка біля Острівцевої греблі. Панські маєток знаходиться у центрі села. Навколо нього селяни будували свої хатини. З метою розширення площ орних земель, Ян Кедрович почав розселяти селян на болотисту , порослу лісом місцевість. Селяни на знак протесту поверталися на старе місце. Це тривало доти, поки пан вирішив звільнити переселенців від панщини і податків, давши волю ,з того часу селяни залишилися на новому місці,яке отримало назву Довговоля.

Легенда про озерце

Кожне село має свою назву, свої таємниці. Моє село називається Довговоля.

В нашому селі є два озерці «Довге» і «Кругле». Я розкажу вам про «Довге». Ми не багато про нього знаємо, але дідуся і бабусі знають багато цікавого. Розташоване воно біля лісу, а колись там лісу не було. Були там безкраї луки і поля. І така то була краса, що словами не передати.

Ще колись росла там біла лілія. Розказують люди, що колись напали татари, грабували та забирали дівчат, а дівчата втікали в озеро і топилися, аби не потрапити в руки ворогів. І з'явилися лілії на озері, яких порівнювали з чистими і ніжними душами загиблих дівчат. Водилися там і благородні, білі як сніг лебеді, виводили своїх пташенят дикі качки. Озеро було чисте, велике простягалось ж до хат. По середині було джерело, яке наповнювало озеро. Біля нього ріс великий розкішний сад. Розказують люди що то був незвичайний сад, там у літку щебетав соловейко свою чарівну пісню і хто проходив поблизу всі заслухалися, той щебет зачаровував душу. А які соковиті черешні там росли. Від села люди зробили залізні корита, які наливали водою і напували овець. риби в озері було досхочу. Найбільшим багатством був карась білий і червоний. Під час керування попередньої влади, коли сповідання будь якої віри були заборонені, віруючі селяни з навколишніх сіл приймали в озерці хрещення. До того ж вночі, щоб ніхто не бачив. Колгоспники зимою брали лід для збереження продуктів, так як в ті часи не було холодильників. Коли виникала пожежа воду брали з озера.

В давніші часи озеро було поділене на дві частини для жінок і чоловіків. З часом колгосп хотів осушити і мул з дна озера вивозити для удобрення земель, але щось передумали. Довжина озера сягала 600 м., а ширина 300м. між «Круглим» і «Довгим» озером стояла гора. хтось поїхав копати червоний пісок

І натрапили на людські кістки. Старожили повідали що там були могилки наших предків, і відтоді заборонили там копати і брати пісок.

Зараз озерце зменшилось, заросло, та навкруги виріс ліс. Але це неважливо, воно все одно залишається нашим рідним спогадом про колишні часи.

Живе бібліотека у селі
Для того ,щоб умів ти розуміти
Що хліб і книга на однім столі
Як щастя і добро повинні жити!

Володимиреччина. Полісся. Рідний край. Край лісів, озер і боліт. Земля рідкісних рослин і казково гарних краєвидів. Саме серед такого лісу за 5 км від районного центру розкинулось село Довговоля Володимирецького р-н, Рівненської обл. Від читачів можна почути таку собі назву – скарбниця духовних знань. Публічно – шкільна бібліотека на даний час налічує 25772 примірники видань і 620 читачів, але в кожного із нас є історія нашого життя. Тому я розповім про історію створення нашої бібліотеки.

« Дбайливе ставлення до фондів бібліотек турбота
Про їх збереження – обов'язок усіх державних і
Громадських органів, підприємств, установ, орга-
нізацій , обов'язок кожного громадянина України»

(з положення про бібліотечну справу)

У далекі післявоєнні часи бібліотеки як такої не було. На той час, не кожен самий багатий селянин мав книгу, тому-то головним розповсюджувачем інформації були газети. Згодом влада по селах побудувала школи а разом з тим була відчутна потреба у бібліотеці, у книзі. При школі і функціонували невеличкі бібліотеки, якщо можна так сказати , які налічували всього декілька екземплярів книг. Які в той час були на вагу золота і люди які почерпали з них свою мудрість, оберігали їх і шанували понад усе. Ці книги перечитувались по декілька разів, вечорами при лампах у хаті-читальні, яка розміщена була на старому селі, де збиралися люди на вечорниці і разом з тим послухати мудре слово.

Приблизно у 1952-1953 роках у селі було збудовано клуб із стареньких дерев'яних хат, при якому і відкрили офіційно бібліотеку. За деякий проміжок часу приблизно до 1960 року бібліотека мала досить великий фонд ,щоб задовольнити запити читачів. Тут уже проводились вечори відпочинку, бесіди і різні заходи. Працювали на той час бібліотекарями Гошта Марія, Ясинська Люба.

Десь у 1962р. було збудовано нове приміщення сільського клубу , тоді ж і перенесли бібліотеку в нове приміщення. У грудні 1966 року у сільську бібліотеку прийшла на роботу Пешко Ірина Іванівна. На посаду бібліотекаря Ірина Іванівна прийшла після закінчення школи. Але в 1970 році закінчила заочний відділ бібліотечної справи Дубенського училища культури. За весь період з 1966 по 2000р., за виключенням відпусток по догляду за дітьми, на час яких заміняли такі бібліотекарі якб Козодой Катерина, Токарська Галина, Гошта Тетяна і у 1981-1982р. Швирид Галина Борисівна нині директор ЦСПШБ, робота бібліотеки була на належному рівні. За роки своєї роботи Ірина Іванівна довела своєю працею, натхненням, любов'ю до обраної справи, за що її неодноразово було нагороджено грамотами ,також подякою за плідну та довголітню працю у бібліотечній справі.

З 2000 по 2002 рік посаду бібліотекаря займала Сюська Наталія Вікторівна. З 2002 року і по даний час працює Капарчук Людмила Сергіївна. Обрану мною професію я люблю і не уявляю ким би ще я могла працювати. А якщо є любов до книги, то бібліотека для мене перетворюється в рідний дім, де проходить життя, де щодня я чекаю зустрічі дорогих гостей – це книгозбірні ,а бібліотекар господар книгозбірні.

Довговільська сільська рада

Заснована у 1949 році.

Голова сільської ради:

Федорчук Анатолій Іванович

Секретар:

Шишка Надія Олександрівна

Населення 2050 чоловік

1027 – чоловіків 1093- працюючих

980 – жінок 294- пенсіонери

590 дітей

Тел. 3 – 73 – 02

3 – 73 – 22

Довговільська загальноосвітня школа I-III

ступенів

Заснована у 1904 році.

Директор школи:

Олещук Катерина Олександрівна

В школі навчається –309

Працює вчителів – 40

Тел.. 3 – 73 – 15

**Збудована у 1983 році як пришкільний
інтернат, а у 1993 році реконструйований під
початкову школу.**

Тел.. 3-73-41

Довговільська публічно – шкільна бібліотека

Завідуюча:

Капарчук Людмила Сергіївна

Читачів – 512

Книжковий фонд – 17229

Відвідування – 5139

Бібліотека працює:

9.00 до 18.00

Перерва на обід : 12 до 13

Вихідні дні: вівторок , субота

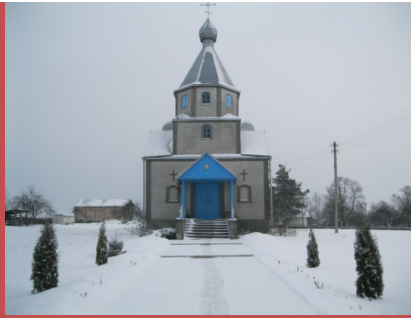

Довговільський сільський клуб

Заснований у 1951 р. (у 2003р. реконструйовано)

Завідуюча:

Котович Світлана Василівна

*Православна церква
Заснована у 1995 році
Настоятель :
Мельничук Сергій Петрович*

*Церква християн віри Євангельської
Заснована у 1932 році
Нове приміщення збудовано 1995 році
Настоятель :
Секан Сергій Степанович*

*Довговільський фельдшерсько-акушерський пункт
Заснований у повоєнні роки, у 1998 році збудовано
нове приміщення
2012 року реорганізовано у амбулаторію
Завідуючий:
Дембовський Олександр Михайлович*

Тел. 3-73-24

*Довговільське відділення зв'язку
Начальник відділення:
Токарська Зоя Іванівна
Тел..3-74-21*

*Торгові точки с. Довговоля
Магазин «Калина»
Завідуюча:
Ясинська Надія Петрівна
Вул..Л.Українки*

*Магазин «Дар»
Завідуюча:
Літвінюк Наталія Андріївна
Вул.. Першотравнева*

*Магазин « Радомішль»
Завідуюча:
Капарчук Людмила Василівна
Вул.. Шевченка*

